SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA PAOLA MENGOZZIJA,

predstavljeni 1. marca 2007[1]

1. Common Market Fertilizers SA v tem pritožbenem postopku (v nadaljevanju: pritožnica ali CMF) predlaga razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: Sodišče prve stopnje) z dne 27. septembra 2005 (v nadaljevanju: izpodbijana sodba)[2], s katero je to zavrnilo njeni ničnostni tožbi zoper odločbi Komisije z dne 20. decembra 2002[3] o ugotovitvi, da v posebnem primeru odpust uvoznih dajatev ni bil upravičen.

Pravni okvir

2. V členu 1(3) in (4) Uredbe Sveta (ES) št. 3319/94 z dne 22. decembra 1994 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz raztopine sečnine in amonijevega nitrata iz Bolgarije in Poljske, katerih izvozniki so podjetja, ki niso oproščena dajatve, in o dokončnem pobiranju zneskov začasne dajatve,[4] je določeno:

„3. Za uvoz blaga s poreklom iz Poljske je znesek protidampinške dajatve enak razliki med najnižjo uvozno ceno, ki znaša 89 ECU na tono proizvoda, in ceno CIF franko meja Skupnosti, pri čemer se ta znesek poveča za dajatev SCT, ki se plačuje na tono izdelka, ko je vsota cene CIF franko meja Skupnosti in dajatve SCT, ki se plačuje na tono izdelka, nižja od minimalne uvozne cene, in ko za uvoženo blago, sproščeno v prosti promet, neodvisnim uvoznikom neposredno izdajo račun naslednji izvozniki ali proizvajalci s sedežem na Poljskem:

[...]

1 — Jezik izvirnika: italijanščina.

2 — Združeni zadevi Common Market Fertilizers proti Komisiji (T-134/03 in T-135/03, ZOdl., str. II-3923).

3 — C(2002) 5217 konč. in C(2002) 5218 konč.

4 — UL L 350, str. 20.

Za uvoženo blago, sproščeno v prosti promet, za katero zgoraj navedeni izvozniki ali proizvajalci s sedežem na Poljskem niso neposredno izdali računa neodvisnim uvoznikom, se uporablja naslednja posebna dajatev:

za proizvod s poreklom s Poljske: 22 ECU na tono proizvoda [...], razen za izdelke proizvajalca Zaklady Azotowe Pulawy, za katere znaša posebna dajatev 19 ECU na tono proizvoda [...]

4. Če ni določeno drugače, se uporabljajo določbe, ki veljajo za področje carinskih dajatev."

3. V členu 239 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti,[5] kot je bila spremenjena z Uredbo Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 2700/2000 z dne 16 novembra 2000[6], (v nadaljevanju: carinski zakonik) je določeno:

„1. Uvozne ali izvozne dajatve se lahko povrnejo ali odpustijo v drugih primerih, kot so predvideni v členih 236, 237 in 238:

— ki se morajo določiti skladno s postopkom odbora;

— ki izhajajo iz okoliščin, pri katerih ne gre niti za malomarnost niti za goljufivo ravnanje udeleženega. Primeri, v katerih je mogoče uporabiti to določbo, in podrobnosti postopka, ki jih je treba v ta namen upoštevati, se določijo skladno s postopkom odbora. Povračilo ali odpust sta lahko odvisna od izpolnjevanja posebnih pogojev.

[...]"

4. V členu 4, točka (24), carinskega zakonika je pojasnjeno, da pomeni izraz „postopek odbora" v tem zakoniku „postopek iz členov 247 in 247a ali iz členov 248 in 248a".

5. V členu 247 carinskega zakonika je določeno, da se „[u]krepi, potrebni za iz-

5 — UL L 302, str. 1.
6 — UL L 311, str. 17.

vajanje te uredbe [...], sprejmejo v skladu s predpisanim postopkom, navedenim v členu 247a(2) [...]“

6. V členu 247a carinskega zakonika je določeno:

„1. Komisiji pomaga Odbor za carinski zakonik (v nadaljevanju imenovan ‚Odbor‘).

2. Če se navaja ta odstavek, se uporabljata člena 5 in 7 Sklepa 1999/468/ES [...]

3. Odbor sprejme svoj poslovnik“.

7. V členu 4 Poslovnika Odbora je določeno:

„1. Predsednik pošlje vabilo, dnevni red, predlagane ukrepe, o katerih mora Odbor podati svoje mnenje, in vse druge delovne dokumente stalnim predstavništvom in članom Odbora, in sicer v skladu s členom 14(2), praviloma najkasneje štirinajst koledarskih dni pred datumom seje.

2. V nujnih primerih in takrat, ko je treba ukrepe, ki naj se sprejmejo, takoj uporabiti, lahko predsednik na zahtevo člana Odbora ali na lastno pobudo skrajša rok iz prejšnjega odstavka, pri čemer pa morajo biti dokumenti poslani najmanj pet koledarskih dni pred datumom seje.

3. V izjemno nujnih primerih ima predsednik možnost, da rokov iz prvega in drugega odstavka ne upošteva. Če je uvrstitev določene zadeve na dnevni red seje predlagana med samo sejo, je tak predlog sprejet, če se z njim strinja navadna večina članov Odbora.“

8. V členu 2 Sklepa Sveta 1999/468/ES z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih

pooblastil[7] (v nadaljevanju: sklep o komitologiji) je določeno:

„Pri izbiri postopkov za sprejem izvedbenih ukrepov je treba upoštevati naslednja merila:

a) upravljalne ukrepe, kot so ukrepi za izvajanje skupne kmetijske in skupne ribiške politike ali za izvrševanje programov z znatnimi proračunskimi posledicami, je treba sprejeti po upravljalnem postopku;

b) ukrepe splošnega dosega za izvajanje bistvenih določb temeljnih aktov, vključno z ukrepi za zaščito zdravja ali varnosti ljudi, živali ali rastlin, je treba sprejeti po regulativnem postopku;

kadar temeljni akt predvideva prilagoditev ali dopolnitev nekaterih nebistvenih določb akta z izvedbenimi postopki, je treba te ukrepe sprejeti po regulativnem postopku;

c) ne glede na točki (a) in (b) se svetovalni postopek uporabi v vseh primerih, kjer se šteje za najustreznejšega".

9. V členu 5 sklepa o komitologiji je predvideno:

„Regulativni postopek

1. Komisiji pomaga regulativni odbor, ki ga sestavljajo predstavniki držav članic, predseduje pa mu predstavnik Komisije.

2. Predstavnik Komisije predloži odboru osnutek potrebnih ukrepov. Odbor da svoje mnenje o osnutku v roku, ki ga lahko določi predsednik glede na nujnost zadeve. Odbor poda mnenje z večino, ki jo določa člen 205(2), [ES] za sprejemanje odločitev Sveta na predlog Komisije. Glasovi pred-

7 — UL L 184, str. 23.

stavnikov držav članic v odboru se ponderirajo na način iz navedenega člena. Predsednik ne glasuje.

3. Brez poseganja v člen 8 Komisija sprejme predvidene ukrepe, če so v skladu z mnenjem odbora.

4. Če predvideni ukrepi niso v skladu z mnenjem odbora ali če mnenje ni bilo dano, Komisija nemudoma predloži Svetu predlog ukrepov, ki naj se sprejmejo, in obvesti Evropski parlament [...]"

10. V členu 905(1) Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje carinskega zakonika,[8] kot je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 1677/98 z dne 29. julija 1998,[9] (v nadaljevanju: izvedbena uredba) je določeno:

„Če carinski organ odločanja, ki mu je bil predložen zahtevek za povračilo ali odpust v skladu s členom 239(2) zakonika, ne more odločiti na podlagi člena 899 in so bila zahtevku priložena dokazila, na podlagi katerih se lahko sklepa, da gre za poseben primer, ki izhaja iz okoliščin, ki ne vključujejo niti goljufivega ravnanja niti malomarnosti udeleženega, država članica, h kateri spada ta organ, primer posreduje Komisiji, da ga ta reši v skladu s postopkom iz členov 906 do 909.

Razen če je carinski organ, ki sprejema odločitve, v dvomu, lahko sam odloči o tem, ali bo odobril povračilo ali odpust dajatev, kadar meni, da so pogoji, določeni v členu 239(1) zakonika, izpolnjeni, pod pogojem, da je ta znesek na udeleženca v zvezi z eno ali več uvoznih ali izvoznih operacij, ki izvirajo iz istega posebnega položaja, nižji od 50.000 ekujev.

Izraz ‚udeleženi' je treba razumeti enako kakor v členu 899.

V vseh drugih primerih carinski organ zavrne zahtevek."

8 — UL L 253, str. 1.
9 — UL L 212, str. 18.

11. V členu 906 izvedbene uredbe je določeno:

„Komisija v petnajstih dneh od datuma prejema primera iz člena 905(2) posreduje kopijo primera državam članicam.

Obravnava tega primera se, takoj ko je mogoče, uvrsti na dnevni red seje odbora iz člena 247 zakonika."

12. Kasneje – po nastanku dejstev, ki so predmet tega postopka – je bil člen 906, drugi odstavek, izvedbene uredbe spremenjen z Uredbo Komisije 1335/2003 z dne 25. julija 2003 o spremembi izvedbene uredbe,[10] in sicer kot sledi:

„Obravnava zadevnega primera se, kakor hitro je mogoče, vključi v dnevni red sestanka skupine strokovnjakov, predvidene v členu 907."

13. V skladu s členom 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe:

„Po posvetovanju s skupino strokovnjakov, sestavljeno iz predstavnikov vseh držav članic, zbranih v okviru odbora zaradi obravnave zadevnega primera, Komisija odloči, ali preverjeni posebni položaj opravičuje oziroma ne opravičuje povračila ali odpusta."

Dejansko stanje

14. Dejstva, iz katerih izvira ta spor in kot jih je ugotovilo Sodišče prve stopnje, so razložena v točkah od 14 do 28 izpodbijane sodbe:

„14 Tožeča stranka s sedežem v Belgiji, je grosist s kemičnimi izdelki in zlasti z dušikovimi raztopinami (sečnine in amonijevega nitrata). Skupino tožeče stranke sestavljata zlasti družba Rellmann GmbH s sedežem v Hamburgu (Nemčiji), nad katero ima tožeča stranka 100-odstotni nadzor, in družba Agro Baltic GmbH s sedežem v Rostocku (Nemčiji), nad katero ima 100-odstotni nadzor družba Rellman. Leta 1989 je tožeča stranka prevzela družbo Champagne Fertilisants, ki je njena davčna zastopnica za vse posle v Franciji.

15 Izvoznik, poljsko podjetje Zaklady Azotowe Pulawy (v nadaljevanju: ZAP),

10 — UL L 187, str. 16.

prodaja proizvode družbi Agro Baltic. Potek trgovskih poslov znotraj skupine tožeče stranke je naslednji: Agro Baltic preproda izdelke družbi Rellmann, ki jih nato preproda tožeči stranki. Ob tem so izstavljeni ustrezni računi.

16 V [primeru dejstev, iz katerih izvira spor v] zadevi T-134/03 je družba Agro Baltic od družbe ZAP od marca do septembra 1997 kupila tri pošiljke mešanice sečnine in amonijevega nitrata. Nadaljnji posli s temi pošiljkami so potekali tako, kot je opisano zgoraj v točki 15.

17 Družba Cogema, pooblaščeni carinski zastopnik, je bila zadolžena za opravila, potrebna za sprostitev proizvodov v prosti promet v imenu družbe Agro Baltic in za njihovo sprostitev v uporabo v imenu tožeče stranke.

18 Blago je bilo torej sprva sproščeno v prosti promet v imenu družbe Agro Baltic, pri čemer je bilo opremljeno z deklaracijo EU0, ki so ji bili priloženi računi družbe ZAP, izdani družbi Agro Baltic, in potrdila EUR.1, ki so potrjevala, da gre za blago s poreklom s Poljske. Blago je bilo sočasno dano v postopek skladiščenja, ki pa ga je zapustilo nekaj minut pozneje, ko je bilo sproščeno v uporabo v imenu družbe Champagne Fertilisants.

19 V [primeru dejstev, iz katerih izvira spor v] zadevi T-135/03 je družba Agro Baltic od družbe ZAP leta 1995 kupila pošiljko, pri čemer so nadaljnji trgovski posli z njo potekali tako, kot je opisano zgoraj v točki 15.

20 Družba Agro Baltic je družbo SCAC iz Rouena (v nadaljevanju: SCAC), pooblaščenega carinska zastopnika, zadolžila za opravila, potrebna za sprostitev izdelkov v prosti promet v imenu družbe Agro Baltic in za njihovo sprostitev v uporabo v imenu tožeče stranke. V zvezi s tem blagom je torej šlo za predložitev carinskemu uradu dveh izvoznih deklaracij z navedbo dveh različnih prejemnikov, tako da bi lahko plačilo carinskih dajatev ločili od plačila DDV.

21 Družba SCAC je uporabila poenostavljeni carinski postopek za sprostitev v prosti promet in za sprostitev v uporabo le v imenu tožeče stranke. Družba SCAC je v ta namen v imenu tožeče stranke predložila deklaracijo IM4, h kateri sta bila priložena račun, ki ga je družba Rellmann izdala tožeči stranki, in potrdilo EUR.1, da gre za blago s poreklom s Poljske.

22 Sprva je pristojni francoski organ deklaraciji, ki se nanašata na zadevna primera, sprejel in odpustil uvozne dajatve za uvoženo blago na podlagi potrdil EUR.1 ter ob tem ni zahteval plačila protidampinških dajatev.

23 Vendar so francoski organi po naknadno opravljeni kontroli menili, da bi morala biti v zvezi z vsemi zadevnimi pošiljkami uporabljena posebna dajatev v višini 19 ECU na tono proizvoda, določena v členu 1(3), drugi pododstavek, Uredbe Sveta št. 3319/94. Po njihovem mnenju je bila namreč prava uvoznica blaga tožeča stranka, ki ji družba ZAP, ki je sicer neposredno potrdila zadevne izdelke, ni neposredno izdala računa. Natančneje, gre za to, da so glede primera, iz katerega izvira spor v zadevi T-134/03, francoski organi menili, da pomeni vmesno skladiščenje blaga ob upoštevanju njegove izjemne kratkotrajnosti *fictio juris* in da je tožeča stranka v treh zadevnih poslih blago dejansko kupila še pred predložitvijo deklaracij za sprostitev v prosti promet v imenu družbe Agro Baltic. Glede primera, ki je predmet zadeve T-135/03, pa so francoski organi menili, da je bila predložena le ena deklaracija za sprostitev v prosti promet in za sprostitev v uporabo v imenu tožeče stranke.

24 Ob upoštevanju navedenega so v primeru, ki je predmet zadeve T-134/03, uradniki Centra za informiranje, usmerjanje in kontrolo iz Poitiersa 4. decembra 1998 sestavili zapisnik, v katerem je ugotovljeno, da je šlo v obravnavanih primerih za izogibanje plačilu dajatev in taks v skupnem znesku 3.911.497 francoskih frankov (FRF) (564.855 EUR). V primeru, ki je predmet zadeve T-135/03, pa je medregijska carinska direkcija iz Rouena 13. novembra 1997 sestavila zapisnik, iz katerega izhaja, da bi morale biti naložene dajatve in takse v skupnem znesku 840.271 FRF (128.098 EUR).

25 Tožeča stranka je novembra in decembra 1999 pri francoski carinski upravi vložila zahtevka za odpust dajatev v skladu s členom 238 carinskega zakonika. Francoska carinska uprava je 14. februarja 2002 navedena zahtevka poslala Komisiji, ki ju je evidentirala pod referenčnima številkama REM 02/02 (zadeva T-134/03) in REM 03/02 (zadeva T-135/03).

26 Komisija je z dopisoma z dne 9. in 10. septembra 2002, na katera je odgovor prejela 11. oktobra 2002, tožečo stranko obvestila, da namerava v primerih REM 02/02 in REM 03/02 sprejeti zavrnilno odločitev.

27 12. novembra 2002 se je v okviru carinskega odbora, oddelka za povračila, sestala skupina strokovnjakov REM/REC. Kot izhaja iz povzetka poročila o tem sestanku, sestavljenega 29. novembra 2002, je bil izid dokončnega glasovanja skupine strokovnjakov v zvezi s primeroma REM 02/02 in REM 03/02 naslednji: ‚šest delegacij je glasovalo za predlog Komisije, štiri so se vzdržale in pet delegacij je glasovalo proti predlogu Komisije.'

28 Komisija, ki je menila, da je tožeča stranka ravnala očitno malomarno, da ni podan poseben položaj in da torej ni razlogov, ki bi opravičevali uporabo člena 239 carinskega zakonika, je 20. decembra 2002 sprejela odločbi C(2002) 5217 konč. (primer REM 02/02) in C(2002) 5218 konč. (primer REM 03/02), s katerima je ugotovila, da odpust uvoznih dajatev ni bil upravičen (v nadaljevanju: sporni odločbi). Odločbi je vročila francoski carinski upravi, ki ju je 10. februarja 2003 poslala tožeči stranki."

Postopek pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

15. Družba CMF je s tožbama, vloženima v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 18. aprila 2003 in vpisanima pod opravilnima številkama T-134/03 in T-135/03, predlagala razglasitev ničnosti spornih odločb, zoper kateri je navajala tri tožbene razloge.

16. S prvim tožbenim razlogom je med drugim uveljavljala kršitev člena 7 ES in člena 5 sklepa o komitologiji ter kršitev člena 4(1) Poslovnika odbora za carinski zakonik.

17. Z drugim tožbenim razlogom je zatrjevala očitne napake pri presoji, ki naj bi jih storila Komisija, ko je sklenila, da niso podani pogoji za odobritev odpusta dajatev iz člena 239 carinskega zakonika.

18. S tretjim tožbenim razlogom je Komisiji očitala, da ni izpolnila obveznosti obrazložitve, ki izhaja iz člena 253 ES.

19. Sodišče prve stopnje je po združitvi zadev T-134/03 in T-135/03 z izpodbijano sodbo tožbi zavrnilo in tožeči stranki naložilo plačilo stroškov.

20. Sodišče prve stopnje je v zvezi z zatrjevano kršitvijo člena 7 ES in člena 5 sklepa o komitologiji ugotovilo, prvič, da ugovor glede neveljavnosti člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe, ki ga je pritožnica uveljavljala v okviru tega tožbenega razloga, ni dopusten.[11]

21. Sodišče prve stopnje je v zvezi s tem predvsem navedlo, da je ugovor prepozen, saj je bil predložen šele v repliki in ni temeljil na nobenem pravnem ali dejanskem elementu, ki bi se v skladu s členom 48(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje pojavil med postopkom.[12]

22. Poleg tega je Sodišče prve stopnje poudarilo, da o neveljavnosti člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe ne more presojati po uradni dolžnosti, ker ne gre za vprašanje javnega reda.[13] Sodišče prve stopnje je menilo, da je sicer res, da mora po uradni dolžnosti preizkusiti, ali je podana nepristojnost izdajatelja izpodbijanega akta, vendar pa je po eni strani Komisija v obravnavanem primeru ravnala v okviru svojih pristojnosti, ko je sprejela sporne odločbe na podlagi člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe, sprejete na podlagi mnenja odbora za carinski zakonik, skladno s postopkom, določenim v členih 239, 247 in 247a navedenega zakonika; po drugi strani pa iz sodne prakse ne izhaja, da bi moralo Sodišče prve stopnje po uradni dolžnosti preveriti, ali je Komisija s tem, da je sprejela člen 907, prvi odstavek, uredbe za izvajanje – pravno podlago spornih odločb –, prekoračila meje svoje pristojnosti.[14]

23. Drugič, Sodišče prve stopnje je zavrnilo trditev pritožnice, da gre pri skupini strokovnjakov, ki se v skladu s členom 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe zbere „v okviru odbora [za carinski zakonik]", za regulativni odbor iz člena 5 sklepa o komitologiji.[15]

24. V zvezi s tem je Sodišče prve stopnje poudarilo, da iz sedme uvodne izjave in iz člena 5 sklepa o komitologiji izhaja, da se regulativni postopek uporabi za „ukrepe splošnega dosega za izvajanje bistvenih določb temeljnih aktov", medtem ko sta sporni odločbi posamična akta in torej povsem brez splošne vsebine. Po mnenju Sodišča prve stopnje bi s priznanjem, da je regulativni odbor iz člena 5 sklepa o komitologiji pristojen za to, da poda mnenje

11 — Izpodbijana sodba, točka 51.

12 — Prav tam.

13 — Sodišče prve stopnje je v tem smislu navedlo sodbo z dne 17. decembra 1959 v zadevi Société des fonderies de Pont-à-Mousson proti Visoki oblasti (14/59, Recueil, str. 461).

14 — Izpodbijana sodba, točka 52.

15 — Prav tam, točki 54 in 58.

o predlogu, ki se nanaša na posamično odločbo o povračilu ali odpustu carinskih dajatev, izenačili pojma posamične odločbe in splošnega akta, ki se med seboj v osnovi razlikujeta, s tem pa bi kršili člen 249 ES ter tudi člen 7 ES in sklep o komitologiji.[16]

25. Sodišče prve stopnje je še dodalo, da bi zakonodajalec, v obravnavanem primeru Komisija, če bi želel, da sodeluje odbor za carinski zakonik s svojim mnenjem tudi v okviru posamičnih postopkov za odobritev odpusta ali povračila dajatev, v členu 907, prvi odstavek, uredbe za izvajanje, prav gotovo uporabil besedno zvezo „po posvetovanju z odborom". Besedna zveza „v okviru odbora" naj bi kazala na to, da je skupina strokovnjakov iz člena 907 očitno telo, ki se na funkcionalni ravni razlikuje od odbora za carinski zakonik.[17]

26. Glede domnevne kršitve člena 4(1) Poslovnika odbora za carinski zakonik (v nadaljevanju: Poslovnik OCZ) – ki jo je pritožnica uveljavljala, ker ni bil spoštovan rok za posredovanje delovne dokumentacije članom odbora, ki naj bi jo v skladu z navedeno določbo prejeli vsaj štirinajst dni pred sejo – je Sodišče prve stopnje ugovor pritožnice zavrnilo.

27. V zvezi s tem je Sodišče prve stopnje, potem ko je ugotovilo, da so imeli člani odbora na voljo trinajst koledarskih dni za seznanitev z dopisom, s katerim je pritožnica odgovorila na dopisa Komisije, menilo, da fizične ali pravne osebe ne morejo uveljavljati domnevne kršitve navedenega predpisa, ker ta ni namenjen varstvu posameznikov, temveč zagotovitvi notranjega delovanja tega odbora ob polnem spoštovanju posebnih pravic njegovih članov.[18]

28. Glede zatrjevanih očitnih napak pri presoji ob uporabi člena 239 carinskega zakonika je Sodišče prve stopnje, potem ko je poudarilo, da se stranki strinjata, da v zvezi z ravnanjem pritožnice ni šlo za goljufiva ravnanja, preučilo drugi tožbeni razlog le v delu, ki se nanaša na trditev pritožnice, da ni ravnala malomarno, pri čemer je ugotovilo, da Komisija pri presoji teh okoliščin ni storila nobene očitne napake in da zato ni treba preučiti vprašanja o obstoju posebnega položaja.[19]

29. Sodišče prve stopnje je predhodno opozorilo, da je treba v skladu s sodno prakso pri presoji, ali je podana očitna malomarnost v smislu člena 239 carinskega zakonika, upo-

16 — Prav tam, točke od 55 do 57.
17 — Prav tam, točka 59.
18 — Prav tam, točke od 77 do 79.
19 — Prav tam, točke 115, 147 in 149.

ševati zlasti zapletenost predpisov, iz neizpolnjevanja katerih izvira carinski dolg, in strokovne izkušnje ter vestnost udeleženega.[20]

30. Glede zapletenosti predpisov je Sodišče prve stopnje poudarilo, da je že v zvezi z drugo zadevo[21] ugotovilo, da je razlaga člena 1(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 3319/94 razmeroma preprosta, in da se pritožnica, kot je trdila Komisija, svoji odgovornosti ne more izmakniti s sklicevanjem na napako, dejansko ali domnevno, svojih carinskih zastopnikov, saj je sama določila postopek za uvoz zadevnih izdelkov in po svoji presoji izbrala navedena zastopnika.[22]

31. Glede strokovnih izkušenj pritožnice je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da je Komisija upravičeno menila, da je pritožnica dovolj izkušena za izvedbo uvoznih in izvoznih poslov.[23]

32. se za ravnanje pritožnice pri izvajanju zadevnih poslov, upoštevano v celoti, ne more šteti, da je bilo dovolj vestno. Pritožnica namreč kljub zatrjevani neizkušenosti na področju carinskih postopkov za uvoz obravnavanih izdelkov in težavam pri uporabi Uredbe št. 3319/94 ni le zaprosila za nasvet svojih carinskih zastopnikov, temveč jima je dala zelo natančna navodila. Poleg tega naj bi po mnenju Sodišča prve stopnje na pomanjkljivo vestnost pritožnice kazale tudi napake, ki jih je storila pri sestavi računov.[24]

Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

33. Pritožnica je 14. decembra 2005 v sodnem tajništvu Sodišča vložila pritožbo zoper navedeno sodbo.

34. Zastopniki strank so ustna stališča predstavili na obravnavi 5. oktobra 2006.

20 — Prav tam, točka 135.

21 — Sodba Sodišča prve stopnje z dne 21. septembra 2004 v zadevi Gondrand Frères proti Komisiji (T-104/02, ZOdl., str. II-3211, točke od 59 do 62 in 66).

22 — Izpodbijana sodba, točke od 137 do 139.

23 — Prav tam, točki 140 in 141.

24 — Prav tam, točke od 142 do 144.

35. Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

— izpodbijano sodbo v celoti razveljavi;

— ugodi predlogom pritožnice, podanim na prvi stopnji;

— Komisiji naloži plačilo stroškov pritožbenega postopka in postopka pred Sodiščem prve stopnje.

36. Komisija Sodišču predlaga, naj:

— pritožbo zavrne;

— pritožnici naloži plačilo stroškov.

Pravna presoja

Predhodne ugotovitve o pritožbenih razlogih

37. Pritožnica navaja štiri pritožbene razloge, s katerimi utemeljuje predlog za razveljavitev izpodbijane sodbe. S prvima očita Sodišču prve stopnje „nepopolno predstavitev pravnega okvira“ in „nepopolno predstavitev dejanskega stanja“. S tretjim pritožbenim razlogom uveljavlja več pravnih napak, ki naj bi jih storilo Sodišče prve stopnje pri presoji, ali je podana bistvena kršitev postopka, ki jo je pritožnica zatrjevala s prvim tožbenim razlogom v svojih tožbah za razglasitev ničnosti. Četrti pritožbeni razlog se nanaša na napačno uporabo Sodišča prve stopnje člena 239 carinskega zakonika.

38. Prvi pritožbeni razlog glede na druge razloge očitno ni samostojen. S tem, da se sklicuje na „nepopolno predstavitev pravnega okvira“, pritožnica Sodišču prve stopnje očita, da v povzetku pravnega okvira, navedenega v točkah od 1 do 13 izpodbijane sodbe, ni navedlo niti devetintridesete uvodne izjave niti člena 2 sklepa o komitologiji.

39. Po mojem mnenju pa je povsem očitno, da se dejstvo, da je Sodišče prve stopnje v tistem delu sodbe, ki vsebuje le predstavitev pravnega okvira, izpustilo eno ali več določb, ki naj bi bile pomembne za presojo v obravnavanem primeru, še ne more šteti za napako, ki bi lahko vplivala na razveljavitev sodbe. Ta očitek je torej treba razumeti tako, da uveljavlja, da Sodišče prve stopnje *ni upoštevalo* uvodne izjave in določbe, na kateri se sklicuje pritožnica, ter da gre pri tem za pravne napake, katerih posledice naj bi se pokazale na ravni pravne presoje.

40. Iz obrazložitve prvega pritožbenega razloga, vsebovane v pritožbi, dejansko izhaja, da po mnenju pritožnice Sodišče prve stopnje prav zato, ker je izpustilo navedeni določbi, ni pravilno razlagalo člena 1(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 3319/94 – ko je trdilo, da dejstvo, da se pritožnica v obravnavanem primeru ni izogibala protidampinškim ukrepom, ne preprečuje uporabe posebne protidampinške dajatve – in ni pravilno presodilo, da je treba regulativni postopek iz sklepa o komitologiji uporabiti le pri sprejemanju ukrepov splošnega dosega.

41. Vsekakor pa gre tu za očitka, ki sta podrobneje razložena in uveljavljana v okviru četrtega oziroma tretjega pritožbenega razloga.[25] Zato ju bom preučil v okviru presoje navedenih pritožbenih razlogov.

42. Glede „nepopolne predstavitve dejanskega stanja", zatrjevane z drugim pritožbenim razlogom, ugotavljam, da pritožnica Sodišču prve stopnje očita, da v točkah od 14 do 28 izpodbijane sodbe „ni popolno in ni pravilno" predstavilo dejstva, kar naj bi privedlo do izkrivljanja dejanskega stanja in torej do napačne uporabe prava.[26] Zaradi takega izkrivljanja naj Sodišče prve stopnje ne bi pravilno menilo, da je šlo v obravnavanem primeru za posredno izdajanje računov, kar opravičuje uporabo posebne dajatve, predvidene s členom 1(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 3319/94.

43. Pritožnica pa v nasprotju s tem, kar trdijo francoski carinski organi in Komisija, trdi, da v tem primeru ni šlo za posredno izdajanje računov. Vendar to utemeljuje z vrsto pravnih argumentov, ne da bi pri tem dokazala kakršno koli, pa čeprav najmanjšo napako, ki naj bi jo storili navedeni organi ali Komisija in še manj Sodišče prve stopnje pri *ugotavljanju dejanskega stanja.*

44. Zato menim, da za ta postopke nadaljnja preučitev teh argumentov ni potrebna.

45. Po eni strani ugotavljam, da Sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi sploh ni preučilo vprašanja, ali *v obravnavanem primeru obstaja* položaj, ki ga opredeljuje posredno izdajanje računov, kar je povsem razumljivo in upravičeno, saj iz spisa postopka na prvi

25 — Povezava med očitkom, ki se nanaša na domnevno neupoštevanje devetintridesete ‚uvodne izjave' Uredbe št. 3319/94, in četrtim pritožbenim razlogom celo izrecno izhaja iz točk 10 in 151 pritožbe. Prav tako že iz besedila pritožbe, in sicer iz točk 16 in 75, izrecno izhaja tudi povezava med očitkom, ki se nanaša na domnevno neupoštevanje člena 2 sklepa o komitologiji, in tretjim pritožbenim razlogom.

26 — Pritožba, točke 18, 20, 21, 38 in 39.

stopnji ne izhaja, da je pritožnica pred Sodiščem prve stopnje uveljavljala kršitev člena 1(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 3319/94 s strani Komisije. Tega razloga torej ni mogoče prvič navesti šele v okviru pritožbenega postopka, v katerem je pristojnost Sodišča omejena na presojo pravne rešitve, ki je bila podana na podlagi razlogov, o katerih se je razpravljalo na prvi stopnji.[27]

46. Po drugi strani pritožnica z razlago, da davčni dolg ne obstaja, uvaja vidik, ki ni le nov, temveč tudi ni skladen s predmetom ničnostnih tožb, vloženih pri Sodišče prve stopnje.

47. V zvezi s tem je treba upoštevati, da je Komisija s spornima odločbama odločila o zahtevkih pritožnice za odobritev odpusta dajatev na podlagi člena 239 carinskega zakonika in člena 905 izvedbene uredbe.

48. Kot je pravilno poudarila Komisija, pa je edini namen teh določb, ki zasledujejo cilj pravičnosti,[28] omogočiti, da se gospodarskim subjektom – če so podane posebne okoliščine in če ni ugotovljena očitna malomarnost ali goljufivo ravnanje udeleženega – odobri odpust vseh dajatev, ki bi jih morali sicer poravnati, medtem ko na njihovi podlagi ni mogoče oporekati načelu izterljivosti carinskega dolga.[29] Iz tega izhaja, da bi lahko pritožnica zoper sporni odločbi lahko učinkovito uveljavljala le razloge, katerih namen bi bil v danem primeru dokazati, da obstaja posebni položaj in da ji ni mogoče pripisati očitne malomarnosti ali goljufivega ravnanja, ne pa razlogov, katerih cilj je dokazati nezakonitost odločb pristojnih nacionalnih organov, ki so ji naložili plačilo zadevnih dajatev.[30]

49. Povedano drugače, zahtevki, predloženi Komisiji na podlagi člena 239 carinskega zakonika v povezavi s členom 905 izvedbene uredbe, se ne nanašajo na vprašanje, ali so nacionalni carinski organi pravilno uporabili materialnopravne določbe carinskega prava. To vprašanje namreč sodi – kot izhaja iz člena 236 carinskega zakonika – v okvir

27 — Sodba z dne 1. junija 1994 v zadevi Komisija proti Brazzelli Lualdi in drugim (C-136/92, Recueil, str. I-1981, točka 59).

28 — Sodbi z dne 25. februarja 1999 v zadevi Trans-Ex-Import (C-86/97, Recueil, str. I-1041, točka 21) in z dne 27. septembra 2001 v zadevi Bacardi (C-253/99, Recueil, str. I-6493, točka 56).

29 — V zvezi z določbo, enakovredno členu 239 carinskega zakonika, ki je veljala predhodno – in sicer členom 13(1) Uredbe Sveta (EGS) št. 1430/79 z dne 2. julija 1979 o povračilu ali odpustu uvoznih ali izvoznih dajatev (UL L 175, str. 1), kot je bil spremenjen s členom 1(6) Uredbe Sveta (EGS) št. 3069/86 z dne 7. oktobra 1986 (UL L 286, str. 1) – glej sodbi z dne 12. marca 1987 v združenih zadevah Cerealmangimi in Italgrani proti Komisiji (244/85 in 245/85, Recueil, str. 1303, točka 11) in z dne 6. julija 1993 v združenih zadevah CT Control (Rotterdam) in JCT Benelux proti Komisiji (C-121/91 in C-122/91, Recueil, str. I-3873, točka 43).

30 — Glej v opombi 29 navedeni sodbi Cerealmangimi in Italgrani proti Komisiji, točka 13, in CT Control (Rotterdam) in JCT Benelux proti Komisiji, točka 44.

pristojnosti nacionalnih carinskih organov, katerih odločitve je mogoče izpodbijati pred nacionalnim sodiščem, brez poseganja v možnost, ki jo ima ta, da na podlagi člena 234 ES[31] za razlago zaprosi Sodišče.

Zatrjevane pravne napake pri presoji, ali je podana bistvena kršitev postopka

Pravne napake, ki naj bi jih storilo Sodišče prve stopnje s tem, da je izključilo kršitev člena 7 ES in člena 5 sklepa o komitologiji

50. Ker se pri predložitvi navedenih zahtevkov Komisiji zahteva obstoj carinskega dolga,[32] ki mu pritožnica ne more oporekati v okviru ničnostne tožbe zoper sporno odločbo, je treba argumente glede pravnih vprašanj, ki jih pritožnica navaja v okviru drugega pritožbenega razloga, zavrniti tudi zaradi tega.[33]

— Trditve pritožnice

51. Sodišče se mora torej osredotočiti predvsem na tretji in četrti pritožbeni razlog.

52. S prvima deloma tega pritožbenega razloga, ki se nanašata na „kršitev člena 7 ES in na vprašanje neveljavnosti člena 907, prvi odstavek, [izvedbene] uredbe" ter na „pravno naravo odbora, s katerim se posvetuje Komisija", pritožnica Sodišču prve stopnje očita, da je, ko je zavrnilo prvi tožbeni razlog v tistem delu, ki se nanaša na zatrjevano kršitev člena 7 ES in člena 5 sklepa o komitologiji, storilo več pravnih napak. Menim, da ju je treba obravnavati skupaj, saj gre v obeh primerih za vprašanje glede postopka, ki bi ga Komisija morala upoštevati pri obravnavi zahtevkov pritožnice v zvezi z odpustom dajatev in torej za vprašanje pristojnosti Komisije.

31 — V tem smislu je odločilo Sodišče prve stopnje v sodbi z dne 16. julija 1998 v zadevi Kia Motors in Broekman Motorships proti Komisiji (T-195/97, Recueil, str. II-2907, točka 36). Glej tudi v opombi 21 navedeno sodbo Gondrand Frères proti Komisiji, točka 25, in sodbo z dne 13. septembra 2005 v zadevi Ricosmos proti Komisiji (T-53/02, ZOdl., str. II-3173, točka 165).

32 — V opombi 21 navedena sodba Gondrand Frères proti Komisiji, točka 25.

33 — Na obravnavi je pritožnica trdila, da je v obravnavanem primeru mogoče dopustiti obstoj carinskega dolga, in pojasnila, da je za njegov odpust zaprosila zaradi pravičnosti na podlagi člena 239 carinskega zakonika. Vendar je na obravnavi nedosledno s to trditvijo vztrajala pri oporekanju legitimnosti odločitve, s katero ji je bila naložena posebna protidampinška dajatev z utemeljitvijo, da ni bila podana okoliščina posrednega obračunavanja in da ni izkazano, da se je poskušala izogniti ukrepom.

53. Iz spisa izhaja, da je ugovor nepristojnosti Komisije, ki ga je pritožnica podala na prvi stopnji, v bistvu temeljil na stališču, da je treba odbor, ki se je sestal 12. novembra 2002 (glej zgoraj točko 26), na podlagi členov 247 in 247a carinskega zakonika šteti kot regulativni odbor v smislu člena 5 sklepa o komitologiji. Ker bi torej moral biti uporabljen regulativni postopek, določen v tem členu, je treba po mnenju pritožnice na podlagi istega člena izid glasovanja predstavnikov držav članic na seji odbora 12. novembra 2002 upoštevati tako, kot če mnenje ni dano, posledično pa Komisija ne bi smela sama odločiti o zahtevkih pritožnice za odpust dajatev, temveč bi morala brez odlašanja svoj predlog ukrepov predložiti Svetu in o tem obvestiti Evropski parlament.

54. Komisija pa je v odgovorih na tožbi navedla, da jo člen 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe pooblašča, da lahko sama sprejema odločitve o zahtevkih, in sicer po predhodnem posvetovanju, vendar ne z regulativnim odborom, temveč s skupino strokovnjakov, ki jo je ob sprejetju izvedbene uredbe sama določila, da ji bo pomagala pri odločanju o povračilu ali odpustu dajatev.

55. V repliki je pritožnica tem trditvam nasprotovala in navedla, da razlage člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe, ki jo je predlagala Komisija, ni mogoče sprejeti, saj bi bilo treba posledično šteti, da navedena določba ni veljavna. Če bi namreč Komisija sprejela navedeni člen 907 v skladu z razlago, ki jo predlaga, s tem ne bi sprejela ukrepa za izvajanje carinskega zakonika, temveč si bi neupravičeno in v nasprotju s členom 7 ES podelila pristojnost. Podredno, če bi bilo treba člen 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe vendarle razlagati v smislu, da v tej določbi navedena skupina strokovnjakov ni regulativni odbor, je pritožnica v skladu s členom 241 ES uveljavljala neveljavnost te določbe, ker je v nasprotju s členom 7 ES.

56. Sodišče prve stopnje je v izpodbijani sodbi tako primarno argumentacijo pritožnice zavrnilo kot neutemeljeno, kot tudi ugovor neveljavnosti z utemeljitvijo, da ni dopusten, in sicer iz razlogov, ki sem jih povzel v zgoraj navedenih točkah od 20 do 25.

57. Ugovore, ki jih je pritožnica uveljavljala v prvih dveh delih tega pritožbenega razloga, je mogoče povzeti, kot sledi.

58. Prvič, Sodišče prve stopnje naj s tem, da je ugotovilo, da lahko Komisija na podlagi člena 907, prvi odstavek, sama odloči o zahtevku – ne da bi torej upoštevala postopek regulativnega odbora – ni pravilno

razlagalo te določbe in posledično napačno izključilo možnost neveljavnosti spornih odločb zaradi nepristojnosti izdajatelja. Taka razlaga navedene določbe naj ne bi bila pravilna, saj bi bila v tem primeru določba zaradi pomanjkanja pravne podlage v nasprotju s temeljno uredbo o carinskem zakoniku in s členom 7 ES.

59. Drugič, pritožnica Sodišču prve stopnje očita, da ni po temelju preizkusilo – potem ko je člen 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe razložilo v smislu, da lahko Komisija v skladu s tem členom sama odloči o zahtevku za odpust, ne da bi ob tem upoštevala postopek regulativnega odbora – ugovora glede neveljavnosti te določbe zaradi njene neskladnosti s temeljno uredbo in členom 7 ES.

60. V zvezi s tem pritožnica, prvič, trdi, da ta ugovor ni bil podan šele v repliki in da to, da se je nanj sklicevala v fazi replike, v vsakem primeru opravičuje pravna okoliščina, ki se je v skladu s členom 48(2) Poslovnika Sodišče prve stopnje pojavila šele med postopkom, in sicer razlaga člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe, ki jo je v odgovorih na tožbi predlagala Komisija.

61. Drugič, pritožnica Sodišču prve stopnje očita, da ni pravilno presodilo, da vprašanje neveljavnosti člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe ne sodi v okvir vprašanj javnega reda in da ga zato ne more preizkusiti po uradni dolžnosti. Z vidika preizkusa po uradni dolžnosti naj bi bilo razlikovanje med nepristojnostjo izdajatelja izpodbijanega akta in nepristojnostjo izdajatelja akta, ki je pravna podlaga izpodbijanega akta, umetno in naj ne bi bilo pravilno, sodba, ki jo navaja Sodišče prve stopnje v podporo takemu razlikovanju,[34] pa naj ne bi bila le zastarela in torej manj pomembna, saj se nanaša na Pogodbo o ESPJ in ne na Pogodbo ES, temveč naj bi dokazovala le to, da je pravilno nasprotno stališče.

62. Tretjič, pritožnica Sodišču prve stopnje očita, da na podlagi izhodišča o individualnem dosegu spornih odločb in ob upoštevanju meril, navedenih v sklepu o komitologiji, ki se nanašajo na izbiro postopka pri izvajanju pristojnosti Komisije, ni pravilno izključilo možnosti, da bi bil v obravnavanem primeru lahko uporabljen regulativni postopek.

63. V zvezi s tem pritožnica po eni strani trdi, da Sodišče prve stopnje ni pravilno razlagalo navedenih meril in ni upoštevalo člena 2 sklepa o komitologiji, iz katerega naj

34 — Zgoraj navedena sodba Société des fonderies de Pont-à-Mousson proti Visoki oblasti.

bi izhajalo, da uporaba regulativnega postopka ni omejena le na primere, v katerih je treba sprejeti ukrepe splošnega dosega, temveč je mogoča tudi takrat, ko gre za ukrepe, namenjene prilagoditvi ali dopolnitvi nebistvenih določb temeljnega akta, to je ukrepe, ki po mnenju pritožnice nimajo splošnega dosega. Pritožnica poleg tega poudarja, da skladno s sodno prakso Sodišča[35] merila za izbiro postopkov, navedena v členu 2 sklepa o komitologiji, niso zavezujoča.

64. Po drugi strani pritožnica ugovarja, da sporni odločbi nista posamična akta brez kakršnega koli splošnega dosega. Ti odločbi naj ne bi bili povsem individualni, temveč naj bi imeli tudi splošen doseg, ker se nanašata na carinsko dajatev in torej neposredno vplivata na vire lastnih sredstev Skupnosti.

65. Četrtič, pritožnica trdi, da je iz določbe člena 239 carinskega zakonika, ki naj ga Sodišče prve stopnje pri preučitvi pravne narave zadevnega odbora neupravičeno ne bi upoštevalo, mogoče jasno razbrati, da je bil namen zakonodajalca Skupnosti, v tem primeru Sveta, zagotoviti, da bo pri sprejemanju odločitev o povračilu ali odpustu dajatev upoštevan regulativni postopek.

66. Razlago v tem smislu naj bi potrjevalo dejstvo, da je v členu 239(1) kar dvakrat omenjen „postopek odbora“ in da sta v prvi oziroma drugi alinei te določbe v zvezi s primeri, v katerih se lahko dajatve povrnejo ali odpustijo, uporabljeni besedni zvezi „se morajo določiti“ in „se določijo“. Le če določbo iz prve alinee razlagamo, kot da se nanaša na sprejetje odločitve in na zahtevo, da se ta sprejme skladno s postopkom odbora, se omembi postopka odbora, ki bi bili sicer videti kot nepotrebno ponavljanje zakonodajalca, izkažeta kot smiselni.

67. Petič, pritožnica zoper izpodbijano sodbo navaja očitek, da se Sodišče prve stopnje ni izreklo o vprašanju, ki ga je zastavila med obravnavo, o delovanju zadevnega odbora zunaj katere koli proračunske postavke in torej o nezdružljivosti spornih odločb s pravili proračuna Skupnosti. V zvezi s tem opozarja, da v skladu s sodno prakso Sodišča[36] Komisija izvršuje odhodke prora-

35 — Sodba z dne 21. januarja 2003 v zadevi Komisija proti Parlamentu in Svetu, imenovana LIFE (C-378/00, Recueil, str. I-937, točke od 43 do 48).

36 — Sodba z dne 12. maja 1998 v zadevi Združeno kraljestvo proti Komisiji (C-106/96, Recueil, str. I-2729, točka 22).

čuna v okviru sistema Pogodbe na podlagi odobrenih sredstev v proračunu in akta sekundarne zakonodaje, ki je pravna podlaga za določen izdatek.

68. Šestič, pritožnica očita Sodišču prve stopnje, da je storilo še eno pravno napako s tem, da se ni izreklo o natančni pravni naravi zadevnega odbora in torej o pravni podlagi, ki naj bi omogočila njegovo oblikovanje.

— Presoja

69. Po opredelitvi različnih očitkov, ki jih je pritožnica navedla v prvih dveh delih tega pritožbenega razloga, za katera Komisija meni, da oba nista utemeljena, jih bom v nadaljevanju skupaj preučil, pri čemer se bom kot zadnjemu posvetil očitku, ki se nanaša na opustitev presoje o temelju ugovora glede neveljavnosti člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe.

70. Poglavje 3 izvedbene uredbe obsega „[p]osebne določbe za izvajanje člena 239 [carinskega] zakonika". Ni sporno, da gre pri obravnavanem primeru za vprašanja, ki sodijo na področje uporabe določb Oddelka 2 tega poglavja, naslovljenega „Odločbe Komisije", in ne Oddelka 1, ki se nanaša na „[o]dločbe, ki jih morajo izdati pristojni carinski organi držav članic".

71. Odločitev o zahtevkih pritožnice za odpust je bilo torej treba na podlagi člena 905 (1) izvedbene uredbe sprejeti „v skladu s postopkom iz členov od 906 do 909 [te uredbe]".

72. V členu 906, drugi odstavek, in sicer v različici, kot je veljala vsaj do sprejetja spornih odločb, je določeno, da se „[o]bravnava tega primera [...], takoj ko je mogoče, uvrsti na dnevni red seje odbora iz člena 247 [carinskega] zakonika". V členu 907 je dalje določeno, da Komisija odloči o zahtevku za povračilo ali odpust „[p]o posvetovanju s skupino strokovnjakov, sestavljeno iz predstavnikov vseh držav članic, zbranih v okviru odbora zaradi obravnave zadevnega primera".

73. Po mnenju pritožnice je organ, s katerim se mora Komisija posvetovati v okviru postopka iz členov od 906 do 909 izvedbene uredbe, odbor, predviden s členom 247 carinskega zakonika, in da gre v tem primeru za regulativni odbor v smislu člena 5 sklepa o komitologiji.

74. V zvezi s tem naj, prvič, pojasnim – tako kot je to storilo Sodišče prve stopnje –, da besedilo člena 907 in zlasti besedna zveza „v okviru odbora" potrjuje, da v tem členu navedena skupina strokovnjakov ni odbor za carinski zakonik, temveč organ, ki je od odbora ločen vsaj na funkcionalni ravni.[37]

75. Obveznost razlage člena 907 – na način, ki je združljiv s temeljno uredbo, to je carinskim zakonikom –, ki jo navaja pritožnica po mojem mnenju ne privede do drugačnega sklepa.

76. Noben element člena 239 carinskega zakonika namreč ne omogoča potrditve stališča pritožnice, ki trdi, da naj bi bilo v tem členu predpisano, da je treba za odločitev o konkretnih zahtevkih za povračilo ali odpust uporabiti regulativni postopek. Čeprav je navedeni člen oblikovan nekoliko nejasno, pa je po mojem mnenju očitno, da se tam navedeni omembi „postopka odbora" v vsakem primeru nanašata na „določitev" „primerov", v katerih se lahko dajatve povrnejo ali odpustijo, oziroma na *abstraktno* opredelitev položajev, v katerih sta lahko odobrena povračilo ali odpust. Zakonodajalec torej z omembo „postopka odbora" v členu 239 meri na dejanja, ki jih je treba – enako kot pri določitvi „podrobnosti postopka, ki jih je treba [...] upoštevati" – opraviti na normativni ravni in ne na ravni odločanja.

77. Tudi na podlagi pravilno razloženih členov 247 in 247a carinskega zakonika ni mogoče oblikovati sklepov, ki bi podpirali stališče pritožnice. Res je sicer, da je v členu 247 določeno, da morajo biti „[u]krepi, potrebni za izvajanje [navedenega] zakonika" o carinskem zakoniku, sprejeti v skladu z regulativnim postopkom iz člena 247a(2) oziroma s postopkom, predvidenim s členom 5 sklepa o komitologiji. Res je tudi, da bi lahko ta izraz, razumljen v širšem smislu, označeval tudi odločitve glede posamičnih primerov. Vendar je iz sobesedila uredbe jasno, da je treba navedeni izraz razumeti ožje, to je v smislu podrobnih pravil, ki dopolnjujejo predpise za to področje, uvedene z zakonikom.

78. V zvezi s tem naj opozorim še, da je besedilo členov 247 in 247a carinskega zakonika, ki ga je treba upoštevati za ta postopek, oziroma različica teh členov, ki je veljala v času upravnega postopka, tista, ki je bila uvedena z Uredbo št. 2700/2000 o spremembi carinskega zakonika, in da je v štirinajsti uvodni izjavi te uredbe navedeno –

37 — Izpodbijana sodba, točka 59. Dejstvo, da je v členu 906 navedena seja odbora iz člena 247 carinskega zakonika, ne nasprotuje takemu sklepanju. Dejansko se ta navedba nanaša le na način, ki mora biti upoštevan pri izpolnjevanju formalnih obveznosti, na uvrstitev obravnave primera na dnevni red, in je, kot kaže, rezultat redakcijske napake, ki je bila odpravljena z Uredbo št. 1335/2003 (glej zgoraj točko 12).

„[z]a izvajanje [carinskega zakonika] bi bilo treba sprejeti ukrepe v skladu s sklepom [o komitologiji]".

79. Vsebino členov 247 in 247a je torej treba opredeliti ob upoštevanju sklepa o komitologiji.

80. Poleg tega poudarjam, da je bil sklep o komitologiji sprejet na podlagi člena 202, tretja alinea, ES, iz katerega lahko zlasti razberemo, da lahko Svet za izvajanje predpisov postavi določene postopkovne zahteve ter da morajo biti ti postopki v skladu z načeli in pravili, ki jih je sam predhodno sprejel (prav to pa je storil s sklepom o komitologiji). Ta načela in pravila, kot je ugotovilo Sodišče, se lahko nanašajo tudi na način izbiranja med različnimi postopki, ki ga mora spoštovati Komisija pri izvajanju njej podeljenih izvedbenih pristojnosti.[38]

81. Res je, da po mnenju Sodišča pojem izvajanja izvršitve v smislu člena 202, tretja alinea, ES hkrati obsega oblikovanje izvedbenih predpisov in uporabo predpisov pri odločanju o posebnih primerih s posamičnimi akti. Sodišče je v zvezi s tem pojasnilo, da tega izraza – glede na to, da Pogodba govori o „izvajanju", ne da bi obseg pomenov, ki jih lahko označuje ta izraz, omejila z dodatnimi pojasnili – ni mogoče razlagati v smislu, ki bi izključeval posamične akte.[39]

82. Res je tudi, kot je poudarila pritožnica, da je Sodišče pojasnilo, da merila za izbor postopkov, naštetih v členu 2 sklepa o komitologiji, niso zavezujoče narave, čeprav mora zakonodajalec Skupnosti, če jih pri izbiri postopka odbora ne upošteva, svojo odločitev obrazložiti.[40]

83. Vendar pa je Sodišče hkrati pojasnilo, da lahko sodijo ukrepi z individualnim dosegom le v člen 2(a) sklepa o komitologiji, s katerim je predvidena uporaba upravljalnega postopka, medtem ko sodijo ukrepi splošnega dosega v okvir uporabe obeh od dveh delov [točki (a) in (b)] navedenega člena in so torej lahko glede na okoliščine primera sprejeti po upravljalnem in regulativnem postopku.[41]

38 — V opombi 35 navedena sodba LIFE, točka 41.

39 — Sodbi z dne 24. oktobra 1989 v zadevi Komisija proti Svetu (16/88, Recueil, str. 3457, točka 11) in z dne 23. februarja 2006 v zadevi Komisija proti Parlamentu in Svetu (C-122/04, ZOdl., str. I-2001, točka 37).

40 — Zgoraj navedeni sodbi LIFE, točke od 43 do 48 in od 50 do 55, ter Komisija proti Parlamentu in Svetu, točka 32.

41 — Zgoraj navedena sodba Komisija proti Parlamentu, točka 38.

84. Iz tega sledi, da stališče pritožnice, ki trdi, da člen 2 sklepa o komitologiji uporabe regulativnega postopka ne omejuje le na primere, v katerih je treba sprejeti ukrepe splošnega dosega, ni utemeljeno.

85. Razlaga člena 247 carinskega zakonika, ki je združljiva s sklepom o komitologiji, torej zahteva, da besedno zvezo „[u]krepi, potrebni za izvajanje [carinskega zakonika]", uporabljeno v tem členu, razumemo v smislu, da se nanaša izključno na ukrepe splošnega dosega.

86. Očitna je tudi neutemeljenost naslednje trditve pritožnice, v skladu s katero naj sporni odločbi ne bi bili ukrepa z individualnim dosegom. Kot je poudarila tudi Komisija, je namreč povsem razvidno, da se navedeni odločbi nanašata na vprašanje o tem, ali so *v konkretnem primeru, ki zadeva pritožnico*, podani pogoji za odpust dajatev, določenih v členu 239 carinskega zakonika, in ju nikakor ni mogoče uporabiti v drugih, objektivno opredeljenih primerih, ter v zvezi s splošno in abstraktno določenimi skupinami oseb.[42] Dejstvo – ki ga poudarja pritožnica –, da naj bi sporni odločbi vplivali na vire lastnih sredstev Skupnosti, ni pomembno in ne prispeva k njunemu splošnemu dosegu.

87. Sodišče torej ni napačno uporabilo prava, ko je menilo, da sta sporni odločbi „posamični odločitvi in zato povsem brez splošnega dosega", ter ko je izključilo, da bi lahko bili na podlagi sklepa o komitologiji sprejeti skladno z regulativnim postopkom iz člena 5 tega sklepa.

88. Določbe členov 247 in 247a carinskega zakonika, razložene ob upoštevanju in v skladu s sklepom o komitologiji, v ničemer ne podpirajo stališča pritožnice, ki trdi, da razlaga člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe, skladna z navedenima predpisoma višjega ranga, zahteva, naj skupino strokovnjakov, navedeno v zadevnem členu izvedbene uredbe, štejemo kot regulativni odbor iz člena 5 sklepa o komitologiji.

89. Dalje menim, da je treba zavrniti tudi očitke v zvezi s tem, da se Sodišče prve stopnje ni izreklo o, prvič, natančni pravni

42 — O pojmu akta splošnega dosega glej zlasti sodbo z dne 14. decembra 1962 v združenih zadevah Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes in drugi proti Svetu (16/62 in 17/62, Recueil, str. 879, zlasti str. 894), na katero se sklicuje Sodišče prve stopnje v točki 57 izpodbijane sodbe.

naravi skupine strokovnjakov iz člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe in torej o pravni podlagi za njeno ustanovitev ter, drugič, o zatrjevanem delovanju te skupine zunaj katere koli proračunske postavke.

90. Glede prvega dela teh očitkov soglašam s Komisijo, ki ugotavlja, da Sodišče prve stopnje, potem ko je pravilno izključilo, da bi skupino strokovnjakov lahko šteli za regulativni odbor iz člena 5 sklepa o komitologiji,[43] in pojasnilo, da je ta skupina „telo, ki se na funkcionalni ravni razlikuje od odbora za carinski zakonik",[44] ni bilo dolžno podati dodatnih pojasnil v zvezi s pravno naravo te skupine, saj je stališče pritožnice temeljilo na opredelitvi te kot regulativnega odbora. Sicer pa iz izpodbijane sodbe dovolj jasno izhaja,[45] da je pravna podlaga za ustanovitev skupine strokovnjakov iz člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe podana v povezanih določbah členov 239, 247 in 247a carinskega zakonika, iz katerih je mogoče razbrati, da se „podrobnosti postopka, ki jih je treba [...] upoštevati" pri odločanju o povračilu ali odpustu dajatev v primerih, ki so predvideni s členom 239, določijo skladno z regulativnim postopkom iz člena 5 sklepa o komitologiji. Sodišče prve stopnje je dodatno ugotovilo še, da je bil člen 907 izvedbene uredbe dejansko sprejet skladno z navedenim postopkom,[46] pri čemer pritožnica temu sploh ni oporekala.

91. Tudi glede drugega dela teh očitkov se strinjam z ugotovijo Komisije, da vprašanje pravilnosti delovanja skupine strokovnjakov z vidika računovodskih postopkov nikakor ne more vplivati na veljavnost spornih odločb, lahko se nanaša kvečjemu na veljavnost odločitev o prevzemu obveznosti za proračunske izdatke, vendar to ni bil predmet ničnostne tožbe pritožnice.

92. Nazadnje bom preučil očitek, ki se nanaša na opustitev presoje o temelju ugovora glede neveljavnosti člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe.

93. Najprej naj pripomnim, da že iz zgoraj navedenih ugotovitev, s katerimi sem zavrnil trditve pritožnice, da je skupina strokovnjakov ustanovljena brez pravne podlage in da je v nasprotju z določbami carinskega zakonika, jasno izhaja neutemeljenost tega ugovora v njegovem temelju.

43 — Izpodbijana sodba, točka 58.

44 — Prav tam, točka 59.

45 — Prav tam, točka 52.

46 — Prav tam.

94. Vendar pa dvomim, da bi Sodišče lahko na tej podlagi in z nadomestitvijo razlogov[47] opustilo presojo v zvezi z očitkom Sodišču prve stopnje, da ugovora neveljavnosti ni preizkusilo po temelju. Če bi v sodbi, s katero se odloči v pritožbenem postopku, Sodišče nadomestilo razloge, bi namreč ustvarilo vtis, da je predhodno ugotovilo, da je Sodišče prve stopnje dejansko storilo pravno napako.

95. Navedeni očitek bom torej obravnaval le s tega vidika, v zvezi s katerim je treba po mojem mnenju opozoriti na ugotovitve, ki sledijo.

96. Prvič, pritožnica, čeprav oporeka presoji Sodišča prve stopnje, da je bil ugovor podan šele v repliki, ne navaja nobene razlage, ki bi dokazovala nasprotno. Pritožnica namreč v bistvu le poudarja, da je razpravo o veljavnosti člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe izzvala šele razlaga tega predpisa, ki jo je podala Komisija v odgovorih na tožbi in ki jo pritožnica zavrača, ter da do te razprave ne bi prišlo, če bi bila upoštevana razlaga te določbe, ki jo je predlagala pritožnica v tožbah. Ta pojasnila torej na ravni dejanskega stanja dokazujejo, da je bil ugovor neveljavnosti dejansko naveden šele v fazi replike. Poleg tega naj poudarim, da trditev pritožnice, da je v tožbah predlagala svojo razlago člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe, ne drži. Ob branju tožb se namreč izkaže, da v njima ta člen ni niti omenjen.[48]

97. Drugič, menim, da prav tako ni utemeljena trditev pritožnice, v skladu s katero bi bilo treba ugovor glede neveljavnosti člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe, šteti kot razlog, ki temelji na pravni okoliščini, ki se je pojavila med postopkom, v skladu s členom 48(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje. V zvezi s tem namreč menim, da razlaga člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe, ki jo je v odgovorih na tožbo v postopku na prvi stopnji navedla Komisija, ne more

47 — V skladu s sodno prakso Sodišča je treba pritožbo zoper sodbo Sodišča prve stopnje zavrniti, če se izkaže, da iz njene obrazložitve sicer izhaja kršitev prava Skupnosti, vendar je izrek te utemeljen iz drugih pravnih razlogov (glej zlasti sodbe z dne 9. junija 1992 v zadevi Lestelle proti Komisiji, C-30/91 P, Recueil, str. I-3755, točka 28; z dne 15. decembra 1994 v zadevi Finsider proti Komisiji, C-320/92 P, Recueil, str. I-5697, točka 37, in z dne 13. julija 2000 v zadevi Salzgitter proti Komisiji, C-210/98 P, Recueil, str. I-5843, točka 58).

48 — Pritožnica pa v pritožbi ne predlaga obravnave vprašanja, ali bi bilo mogoče ugovor nezakonitosti člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe šteti le kot dopusten „razširitev [razloga], ki je bil že prej [...] podan v vlogi, s katero se je začel postopek“, v smislu sodb z dne 30. septembra 1982 v zadevi Amylum proti Svetu (108/81, Recueil, str. 3107, točka 25) in z dne 19. maja 1983 v zadevi Verros proti Parlamentu (306/81, Recueil, str. 1755, točka 9). Sodišču torej o tem vprašanju ni treba odločati.

predstavljati pravne okoliščine, ki se je pojavila med postopkom, v smislu, določenem v navedenem členu 48(2), saj ni vplivala na spremembo pravnega položaja, obstoječega na dan vložitve ničnostnih tožb,[49] do kakršne sicer pride, na primer, po spremembi, razveljavitvi, razglasitvi ničnosti ali neveljavnosti akta, pomembnega za rešitev zadeve.

98. Tretjič, menim, da je Sodišče prve stopnje vendarle storilo pravno napako, ko je menilo, da neveljavnost člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe, ki jo zahteva pritožnica, ne sodi v okvir vprašanj javnega reda.

99. V zvezi s tem soglašam s trditvijo pritožnice, da sodba v zadevi Société des fonderies de Pont-à-Mousson proti Visoki oblasti,[50] na katero se je v ta namen sklicevalo Sodišče prve stopnje, v ničemer ne podpira njegovega sklepa glede tega vprašanja.

100. V tistem delu sodbe, na katerega se sklicuje Sodišče prve stopnje, je Sodišče ugotovilo, da bi lahko družba pritožnica z drugim pritožbenim razlogom izpodbijala posamično odločbo, ki jo sprejela Visoka oblast, le če bi uveljavljala ugovor neveljavnosti zoper določeni akt splošnega dosega, uporabljen pri sprejetju te odločbe. Očitana napaka naj bi se namreč lahko nanašala kvečjemu na ta akt in ne na izpodbijano posamično odločbo. Sodišče je navedlo, da čeprav pritožnica „[t]ega ugovora [...] ni izrecno uveljavljala niti ni mogoče šteti, da ga je predlagala implicitno", bi bilo kljub temu „primerno odpraviti dvome v zvezi z veljavnostjo [akta splošnega dosega], kolikor se nanaša na obravnavani spor", in je zato sklenilo, „da je treba presoditi tudi o utemeljenosti drugega pritožbenega razloga". Po mojem mnenju v tej sodbi zato ni nobenega elementa, na katerega bi lahko Sodišče prve stopnje oprlo sklep, da nezakonitost člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe ne sodi v okvir vprašanj javnega reda. Poleg tega naj kot dokaz, da sklicevanje Sodišča prve stopnje na to sodbo ni bilo utemeljeno, dodam, da se v zadevi, o kateri je bilo odločeno z navedeno sodbo, dvom o veljavnosti akta splošnega dosega ni zastavljal v zvezi s pristojnostjo izdajatelja akta, temveč iz drugih vidikov, povezanih z njegovo notranjo zakonitostjo.

101. Niti ugotovitev, da se sodba v zadevi Laboratoires Servier proti Komisiji,[51] na katero se je pritožnica sklicevala v postopku na prvi stopnji, nanaša na nepristojnost institucije, ki je sprejela izpodbijani akt, in

49 — Glej sodbo z dne 1. aprila 1982 v zadevi Dürbeck proti Komisiji (11/81, Recueil, str. 1251, točka 17).

50 — Navedena v opombi 13.

51 — Sodba Sodišča prve stopnje z dne 28. januarja 2003 (T-147/00, Recueil, str. II-85, točka 45).

ne na nepristojnost institucije, ki je sprejela akt, na podlagi katerega je bil sprejet izpodbijani akt,[52] ne more biti zadostna obrazložitev za zavrnitev predloga, naj se morebitna neveljavnost člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe – z vidika nepristojnosti Komisije – šteje kot vprašanje javnega reda. Sodišče prve stopnje bi moralo navesti razloge, zaradi katerih je, čeprav v sodni praksi ni odkrilo ustreznega precedenčnega primera, menilo, da nepristojnosti institucije, ki je sprejela akt, na podlagi katerega je bil sprejet izpodbijani akt, ni mogoče prištevati med razloge javnega reda.

102. Glede meril za presojo, ali gre za razlog javnega reda ali ne, menim, da je treba upoštevati tista, ki jih je navedel generalni pravobranilec Jacobs v točkah od 141 do 142 sklepnih predlogov k sodbi Salzgitter proti Komisiji.[53] Preizkusiti je torej treba:

— „ali predpis, ki je bil kršen, zasleduje temeljni cilj pravnega reda Skupnosti in ali je vloga predpisa pomembna za doseganje tega cilja“

— ter „ali je bil kršeni predpis sprejet v interesu tretjih ali v splošnem interesu in torej ne le v interesu posameznikov, ki jih neposredno zadeva“.[54]

103. Kot je Sodišče prve stopnje pravilno ugotovilo že v izpodbijani sodbi,[55] mora v skladu s sodno prakso sodišče Skupnosti preizkusiti vprašanje o nepristojnosti izdajatelja izpodbijanega akta po uradni dolžnosti.[56] Gre namreč za razlog javnega reda.[57] Po mojem mnenju lahko zadevna napaka *načeloma* zadosti obema zgoraj navedenima meriloma: predpisi o pristojnosti namreč zasledujejo cilj oziroma vrednoto, ki je znotraj pravnega reda Skupnosti temeljnega pomena, in sicer institucionalno ravnovesje, ter so v pretežni meri sprejeti v splošnem interesu. Pravim *načeloma*, saj menim, da je najpravilnejši pristop tisti, ki predvideva presojo glede na okoliščine vsakokratnega primera, ki torej upošteva posamezen predpis o pristojnosti, za katerega se lahko šteje,

52 — Izpodbijana sodba, točka 52.

53 — Navedena v opombi 47.

54 — Ne strinjam pa se, da je za opredelitev, ali gre pri določenem vprašanju za razlog javnega reda, odločilen tudi pogoj očitne narave kršitve prava Skupnosti, opisan v točki 143 navedenih sklepnih predlogov generalnega pravobranilca Jacobsa. Menim, da gre bolj za okoliščino, iz katere izhaja dolžnost sodišča, da po uradni dolžnosti preizkusi razlog javnega reda. V tem smislu glej prispevek B. Vesterdorfa, „Le relevé d'office par le juge communautaire“ v: *Une Communauté de droit: Festschrift für G. C. Rodríguez Iglesias*, Nomos, 2003, str. 551, zlasti strani od 560 do 561.

55 — Izpodbijana sodba, točka 52.

56 — Glej v tem smislu sodbo z dne 10. maja 1960 v zadevi Nemčija proti Visoki oblasti (19/58, Recueil, str. 457, zlasti strani 473 in 474), v opombi 48 navedeno sodbo Amylum proti Svetu, točka 28, in v opombi 47 navedeno sodbo Salzgitter proti Komisiji, točki 56 in 57, ter sodbi Sodišča prve stopnje z dne 27. februarja 1992 v združenih zadevah BASF in drugi proti Komisiji (T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 in T-104/89, Recueil, str. II-315, točka 31) in z dne 24. septembra 1996 v zadevi Marx Esser in Del Amo Martinez proti Parlamentu (T-182/94, RecFP, str. I-A-411 in II-1197, točka 44) ter v opombi 51 navedeno sodbo Laboratoires Servier proti Komisiji, točka 45, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 21. septembra 2005 v zadevi Kadi proti Svetu in Komisiji (T-315/01, ZOdl., str. II-3649, točka 61).

57 — Glej v tem smislu, izrecno, sklepne predloge generalnega pravobranilca Lagrange k zadevi Nizozemska proti Visoki oblasti, zaključeni s sodbo z dne 15. julija 1964 (66/63, Recueil, str. 1037, zlasti str. 1072), in sodbe Sodišča prve stopnje, navedene v prejšnji opombi.

da je bil kršen, če lahko to ugotovimo na podlagi navedenih meril, ki vključujejo tudi pomen predpisa za doseganje določenega temeljnega cilja ali vrednote.[58]

104. Menim, da za opredelitev, ali je razlog, utemeljen na kršitvi predpisov o pristojnosti, razlog javnega reda, ni pomembno razlikovanje, navedeno v izpodbijani sodbi, med pristojnostjo izdajatelja izpodbijanega akta in pristojnostjo izdajatelja akta, uporabljenega za sprejetje izpodbijanega akta.

105. V obravnavanem primeru se je treba vprašati, ali predpisi carinskega zakonika – ki naj bi jih po mnenju pritožnice kršila Komisija, ker je s členom 907, prvi odstavek, izvedbenega zakonika uvedla postopek, ki se razlikuje od tistih, določenih z navedenimi predpisi in ki ji omogočajo, da v primerih, kakršen je zadevni, sama sprejme odločitev o zahtevku za odpust dajatev iz člena 239 carinskega zakonika in člena 905 izvedbene uredbe – ustrezajo merilom, ki sem jih navedel zgoraj v točki 102.

106. V zvezi s tem ugotavljam, da je treba določbe členov 239, 247 in 247a carinskega zakonika šteti kot predpise, ki določajo način izvajanja pristojnosti v zvezi z izvrševanjem materialnopravnih določb o povračilu in odpustu dajatev, ki jih je v členu 239 carinskega zakonika predpisal Svet. Kot take zavzemajo pomembno vlogo pri zagotavljanju institucionalnega ravnovesja (v odnosih med institucijami Skupnosti in med njimi ter državami članicami), kar pomeni, da so znotraj pravnega reda Skupnosti temeljnega pomena in da so zagotovo predpisane v splošnem interesu in ne le v interesu posameznikov, ki jih neposredno zadevajo.

107. Vprašanje neveljavnosti člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe, ki ga je pritožnica prepozno predlagala v postopku na prvi stopnji, je po mojem mnenju razlog javnega reda – kljub stališču, ki ga je v izpodbijani sodbi zavzelo Sodišče prve stopnje in ga v tem postopku zagovarja tudi Komisija.

108. To sicer še ne pomeni, da bi ga moralo Sodišče prve stopnje preizkusiti po uradni dolžnosti. Menim namreč, da nastane ta obveznost le v določenih okoliščinah. Tako je dolžnost po uradni dolžnosti navesti razloge javnega reda lahko podana le na

58 — Sodišče je, na primer, v nekem sporu med uslužbencem Komisije in institucijo, pri kateri je bil zaposlen, odločilo, da vprašanje pristojnosti vodje oddelka za sprejemanje upravljavskih odločitev ne sodi v skupino vprašanj, ki jih lahko Sodišče preizkusi po uradni dolžnosti (sodba z dne 14. decembra 1988 v zadevi Hecq proti Komisiji, 280/87, Recueil, str. 6433, točka 12).

podlagi elementov, ki izhajajo iz spisa.[59] Nadaljnji razlog za nastanek te obveznosti bi lahko bila izrazita očitnost domnevne kršitve oziroma možnost, da jo sodišče Skupnosti z lahkoto ugotovi in opredeli kot tako.[60] Med okoliščine, ki opredeljujejo nastanek obveznosti za sodišče, da po uradni dolžnosti navede razlog javnega reda, ki se ne nanaša na izpodbijani akt, temveč na akt, ki je bil uporabljen za sprejetje izpodbijanega akta, bi lahko uvrstili tudi vprašanje, ali je nujno, da je izdajatelj teh dveh aktov isti organ oziroma da je institucija, ki je sprejela predhodni akt, hkrati tudi tožena stranka v postopku pred sodiščem.

109. Vendar pa v okoliščinah obravnavanega primera ni treba preučiti vprašanja, ali je bilo Sodišče prve stopnje dolžno po uradni dolžnosti navesti razlog javnega reda o morebitni neveljavnosti – z vidika nepristojnosti – člena 907, prvi odstavek, izvedbene uredbe. Če bo namreč Sodišče, tako kot predlagam, ugotovilo, da je Sodišče prve stopnje storilo pravno napako, ker je izključilo možnost, da bi lahko šlo pri tem vprašanju za razlog javnega reda, bo za sklenitev tega vprašanja zadoščalo, da z nadomestitvijo razlogov ugotovi, da navedeno vprašanje po temelju ni utemeljeno. Ta neutemeljenost, kot sem poudaril zgoraj, izhaja iz pravilne razlage upoštevnih določb carinskega zakonika, obravnavanih tudi v okviru presoje drugih očitkov, ki jih skupaj s tu preučenim navaja pritožnica v prvih dveh delih tega pritožbenega razloga.

110. Menim torej, da izpodbijane sodbe – po nadomestitvi razlogov v zvezi s pravkar obravnavanim vprašanjem – na podlagi prvih dveh delov tega pritožbenega razloga ni treba razveljaviti.

Pravna napaka, ki naj bi jo Sodišče prve stopnje storilo z zavrnitvijo očitka v zvezi s kršitvijo člena 4(1) Poslovnika OCZ

111. V tretjem delu tega pritožbenega razloga pritožnica trdi, da je Sodišče prve stopnje storilo pravno napako s tem, da je, potem ko je ugotovilo, da so imeli člani odbora na voljo le trinajst koledarskih dni za seznanitev z odgovorom pritožnice na dopisa Komisije, izključilo možnost pritožnice, da bi učinkovito uveljavljala kršitev člena 4(1) Poslovnika OCZ. Pritožnica Sodišču prve stopnje, ki je poudarilo, da ta predpis ni namenjen varstvu posameznikov, očita, da ni

59 — Glej sodbi z dne 8. julija 1999 v zadevi Komisija proti Anic Partecipazioni (C-49/92 P, Recueil, str. I-4125, točka 212) in v zadevi Hüls proti Komisiji (C-199/92 P, Recueil, str. I-4287, točka 134).

60 — Sklepni predlogi generalnega pravobranilca Jacobsa k zadevi Salzgitter proti Komisiji, navedeni v opombi 47, točka 143.

upoštevalo razlage Sodišča, podane v sodbi v zadevi Komisija proti BASF in drugim,[61] iz katere naj bi izhajalo, da so postopkovna pravila, vsebovana v poslovniku, take pravne narave, da lahko njihovo kršitev pred sodiščem uveljavljajo tudi posamezniki, ki jih odločbe neposredno zadevajo.

112. Sam predvsem menim, da Sodišče prve stopnje v točki 77 izpodbijane sodbe, v kateri je navedlo, da „so imeli člani skupine strokovnjakov na voljo trinajst koledarskih dni (od 6. do 18. novembra 2002) za seznanitev z odgovorom pritožnice", ni pojasnilo, ali s tem ugotavlja, da so bili roki iz člena 4(1) Poslovnika OCZ spoštovani. Poleg tega ne razumem povsem, kako je lahko taka trditev v skladu z dejstvom, da je datum sestanka skupine strokovnjakov, naveden v izpodbijani sodbi, 12. november 2002.[62]

113. Kakor koli, menim, da preverjanje, ali so bili roki iz navedene določbe v obravnavanem primeru spoštovani (in kakšen je glede tega morebitni sklep Sodišča prve stopnje), ni potrebno, saj je Sodišče prve stopnje izključilo kršitev člena 4(1) navedenega poslovnika na podlagi stališča, da se posameznik na to določbo ne more sklicevati.

114. Soglašam s Komisijo, da je taka rešitev pravilna. Pritožnica jo zavrača s sklicevanjem na zgoraj navedeno sodbo Komisija proti BASF in drugim, iz katere pa ne izhaja, da je lahko kršitev katerega koli postopka, predpisanega s poslovnikom institucije ali odbora, razlog za nezakonitost odločbe, ki jo lahko posamezniki uveljavljajo pred sodiščem. V tej sodbi je Sodišče ugotovilo, da je overovitev aktov, predvidena v členu 12(1) Poslovnika Komisije, bistven formalni postopek, katerega kršitev lahko opravičuje ničnostno tožbo s strani posameznikov, *ker je njegov namen zagotovitev pravne varnosti*, in sicer z overovitvijo besedila, ki ga je sprejel kolegijski organ, v vseh izvirnih jezikih, s čimer se pri izpodbijanju določenega akta omogoči preverjanje popolnega ujemanja uradno sporočenih ali objavljenih besedil s tem besedilom.[63]

115. Sodišče je torej ob upoštevanju narave in cilja kršenega formalnega postopka v tem primeru preizkusilo, ali gre za bistveno kršitev postopka v smislu člena 230 ES in

61 — Sodba z dne 15. junija 1994 v zadevi Komisija proti BASF in drugim (C-137/92 P, Recueil, str. I-2555).

62 — Izpodbijana sodba, točke 27, 37, 44 in 98.

63 — V opombi 61 navedena sodba Komisija proti BASF in drugim, točki 75 in 76.

ali lahko posamezniki to kršitev uveljavljajo v okviru ničnostne tožbe.

116. V izpodbijani sodbi je Sodišče prve stopnje navedlo, da je namen člena 4(1) Poslovnika OCZ zagotoviti notranje delovanje tega odbora ob polnem spoštovanju posebnih pravic njegovih članov, in da torej varstvo posameznikov ni njegov cilj. V svoji pritožbi pritožnica ne navaja nobenega argumenta, s katerim bi tej ugotovitvi oporekala, temveč le splošno trditev o „posebnem pomenu" spoštovanja pravil, ki se nanašajo na posvetovanje z odborom, in neutemeljeno stališče, da je vsako postopkovno pravilo osnovni predpis. Ugotovitev Sodišča prve stopnje je poleg tega skladna s pravilom – *ki ga je treba šteti kot vodilno načelo* in po analogiji uporabiti tudi pri odboru, kakršen je odbor za carinski zakonik –, navedenim v sodbi Sodišča v zadevi Nakajima proti Svetu,[64] v skladu s katerim – glede na to, da je „poslovnik institucije Skupnosti namenjen ureditvi njenega notranjega delovanja v interesu dobrega upravljanja" – imajo „[d]oločbe, ki jih predpisuje [...], predvsem nalogo zagotoviti nemoten potek razprav ob polnem spoštovanju posebnih pravic vsakega člana institucije" in „niso namenjene varstvu posameznikov".

64 — Sodba z dne 7. maja 1991 (C-69/89, Recueil, str. I-2069, točki 49 in 50), na katero se Sodišče prve stopnje izrecno sklicuje v točki 79 izpodbijane sodbe.

117. Roki, določeni v členu 4(1) Poslovnika OCZ, so očitno namenjeni temu, da se članom odbora zagotovi dovolj časa za preučitev primerov, o katerih morajo podati mnenje. Po mojem mnenju lahko le države članice, ki so zastopane v okviru odbora, presodijo, ali čas, ki je krajši od predpisanega v navedeni določbi, dovoljuje njihovim predstavnikom v odboru, da ustrezno preučijo primer, o katerem morajo podati svoje mnenje.

118. Zato menim, da se je Sodišče prve stopnje, ko je izključilo možnost pritožnice, da uveljavlja kršitev navedene določbe, odločilo pravilno.

119. Tudi tretji del tega pritožbenega razloga je torej treba po moji presoji zavrniti.

Domnevna napačna uporaba člena 239 carinskega zakonika

120. Pritožnica trdi, da je Sodišče prve stopnje storilo pravne napake, ko je menilo, da v obravnavanem primeru ni izpolnjen pogoj neobstoja očitne malomarnosti iz člena 239 carinskega zakonika.

121. V prvem delu tega pritožbenega razloga pritožnica Sodišču prve stopnje očita, da je napačno razlagalo člen 1(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 3319/94 in da je posledično napačno ugotovilo, da njegova razlaga ni posebej težavna.

122. Pritožnica v bistvu trdi, da zadevna določba – v nasprotju s stališčem Sodišča prve stopnje in v skladu z razlago, ki naj bi izhajala iz devetintridesete ‚uvodne izjave' navedene uredbe[65] – ne nalaga uporabe posebne dajatve v vseh primerih, v katerih je račun izdan posredno in v katerih je torej podana okoliščina, iz katere izhaja tveganje izogibanja protidampinškim ukrepom, temveč le v primerih, ko je ugotovljeno izogibanje.

123. Napačna razlaga člena 1(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 3319/94, ki jo je podalo Sodišče prve stopnje, naj bi poleg tega dokazovala, da je v nasprotju z ugotovitvami iz izpodbijane sodbe razlaga te določbe težavna.

124. Tudi sam, enako kot Komisija, menim, da teh trditev ni mogoče sprejeti.

125. Najprej je treba pojasniti, da zatrjevana napačna razlaga člena 1(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 3319/94 ne more biti upoštevana kot samostojen očitek – in sicer iz razlogov, ki sem jih navedel zgoraj v točkah od 45 do 50 –, temveč le kot argument v podporo očitku zoper presojo Sodišča prve stopnje o zapletenosti zadevne določbe. Zapletenost je eden izmed dejavnikov, ki jih je treba v skladu s sodno prakso upoštevati pri preizkusu odsotnosti očitne malomarnosti v smislu člena 239 carinskega zakonika.[66]

126. Menim, da ta ugovor ni dopusten, saj mora biti odločitev o zapletenosti določenega predpisa preučena na podlagi presoje dejstev, ki pa ni predmet nadzora Sodišča v

65 — V tej uvodni izjavi je navedeno, da „[...] bi bilo primerno uvesti spremenljivo dajatev v višini, ki bi industriji Skupnosti omogočila dvig cen na donosno raven za uvoženo blago, za katero izdajajo račune neposredno bolgarski ali poljski proizvajalci ali subjekti, ki so izvažali zadevne izdelke v obdobju preiskave", in „na isti podlagi uvesti posebno dajatev za vse ostale uvoze s ciljem preprečiti izogibanje protidampinškim ukrepom".

66 — Sodbi z dne 11. novembra 1999 v zadevi Söhl & Söhlke (C-48/98, Recueil, str. I-7877, točka 56) in z dne 13. marca 2003 v zadevi Nizozemska proti Komisiji (C-156/00, Recueil, str. I-2527, točke od 92 do 95).

okviru pritožbenega postopka zoper sodbo Sodišča prve stopnje.[67]

127. Dodam naj še, da tudi ta ugovor očitno ni utemeljen. Zasnovan je namreč izključno kot kritika razlage člena 1(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 3319/94, ki jo je podalo Sodišče prve stopnje in je po mojem mnenju popolnoma pravilna. Tudi ob upoštevanju devetintridesete ‚uvodne izjave', na katero se sklicuje pritožnica, je namreč popolnoma jasno, da je uporaba posebne dajatve, določene v tej določbi, predvidena v primerih, v katerih so računi izdani posredno, in da pri tem ni nujen dokaz, da je bil namen ali učinek takega obračunavanja izogibanje spremenljivi dajatvi iz predhodnega odstavka tega člena. Pritožnica torej na noben način ni dokazala, da je v nasprotju z ugotovitvami iz izpodbijane sodbe razlaga člena 1(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 3319/94 težavna.

128. V drugem delu tega pritožbenega razloga pritožnica po eni strani navaja, da je ugotovitev Sodišča prve stopnje, da se pritožnica svoji odgovornosti ne more izmakniti s sklicevanjem na napako, dejansko ali domnevno, svojih carinskih zastopnikov, v nasprotju s sodno prakso Skupnosti, ki naj bi upoštevala možnost strokovne napake carinskih zastopnikov; po drugi strani pa zavrača stališče Sodišča prve stopnje, ki je potrdilo mnenje Komisije, da je imela pritožnica zadostne strokovne izkušnje.

129. Za potrebe preizkusa, ali je podana odsotnost očitne malomarnosti v smislu člena 239 carinskega zakonika, sodi napaka carinskih zastopnikov med pravna vprašanja in je kot taka lahko zatrjevana v okviru pritožbe.

130. Vendar ugotavljam, da pritožnica v zvezi s tem le navaja, da je bilo v dveh sodbah – v zadevi Van Gend & Loos proti Komisiji[68] in v zadevi Mehibas Dordtselaan proti Komisiji[69] – ugotovljeno, da je „carinski zastopnik glede na naravo svojih nalog

67 — V sklepnih predlogih, ki sem jih 11. januarja 2007 predstavil v zadevi Holcim (Nemčija) proti Komisiji (C-282/05 P, še neobjavljeno v ZOdl., točka 65), sem zavzel podobno stališče glede presoje težavnosti uporabe ali razlage zakonodajnih besedil, ki je pomembna v okviru preizkusa, ali je – za ugotavljanje nepogodbene obveznosti Skupnosti v smislu člena 288, drugi odstavek, ES – kršitev prava Skupnosti, ki se pripisuje določeni instituciji, dovolj resna ali ne. Opozorim pa naj na drugačen pristop, ki ga je Sodišče uporabilo v sodbi z dne 3. marca 2005 v zadevi Biegi in Commonfood proti Komisiji (C-499/03 P, ZOdl., str. I-1751, zlasti točke od 42 do 44 in od 49 do 55) v zvezi s presojo zapletenosti carinske zakonodaje, upoštevane v okviru preverjanja – za uporabo člena 220(2)(b) carinskega zakonika –, ali bi moral dolžnik, ki je deloval v dobri veri, sam odkriti napako, ki so jo storili pristojni carinski organi.

68 — Sodba z dne 13. novembra 1984 (združeni zadevi 98/83 in 230/83, Recueil, str. 3763, točka 16).

69 — Sodba Sodišča prve stopnje z dne 18. januarja 2000 (T-290/97, Recueil, str. II-15, točka 83).

odgovoren za plačilo uvoznih dajatev in pravilnost dokumentov, ki jih predloži carinskim organom".

131. Upoštevnost te sodne prakse se mi zdi dvomljiva, saj so francoski carinski organi v obravnavanem primeru zahtevali plačilo zadevne dajatve od pritožnice in ne od njenih carinskih zastopnikov. V zvezi s tem naj poudarim, da iz povzetka dejanskega stanja, navedenega v izpodbijani sodbi, izhaja, da carinski zastopniki pritožnice *niso izvajali postopkov carinjenja v svojem imenu, temveč v imenu družbe Agro Baltic in pritožnice.*[70] Iz točke 5 navedene sodbe Van Gend & Loos proti Komisiji pa razberemo, da je carinski zastopnik – v primeru, zaključenem s to sodbo, pritožnik – prijavil blago za sprostitev v prost promet *v svojem imenu* in za tuj račun[71] ter da je zato Komisija menila, da je carinski zastopnik prevzel odgovornost za plačilo morebitnih uvoznih dajatev v zvezi s prijavljenim blagom.[72]

132. In čeprav bi sprejeli razlago, da je carinski zastopnik odgovoren za plačilo uvoznih dajatev in za ustreznost dokumentov, predloženih carinskim organom, tudi če carinskih deklaracij ni predložil v svojem imenu, temveč v imenu uvoznika, ne bi mogli trditi, da je uvoznik zato oproščen te odgovornosti. Prav na odgovornost pritožnice pa so se sklicevali francoski carinski organi. Poleg tega pritožnica v obravnavanem primeru ni na noben način trdila ali napeljevala na stališče, da bi morali francoski carinski organi posebno protidampinško dajatev zahtevati od carinskih zastopnikov pritožnice. Podoben očitek bi bil nazadnje lahko uveljavljan kvečjemu v okviru postopka, sproženega pred nacionalnim sodiščem zoper odločbe navedenih organov, s katerimi je bilo pritožnici naloženo plačilo zadevnih dajatev.

133. Ker pritožnica razen bežnega sklicevanja na sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 130, ne navaja nobenega drugega argumenta, s katerim bi zavračala presojo Sodišča prve stopnje, da se pritožnica svoji odgovornosti ne more izmakniti s sklicevanjem na napako, dejansko ali domnevno, svojih carinskih zastopnikov, je treba ugotoviti, da izpodbijane sodbe v tem delu ni mogoče razveljaviti.

134. Tak sklep naj podkrepim še z ugotovitvijo, ki je sicer v izpodbijani sodbi ni, da je v členu 905(1), tretji pododstavek, izvedbene uredbe navedeno, da je treba „[i]zraz ‚udele-

70 — Gre torej za neposredno zastopanje v smislu člena 5(2) carinskega zakonika.

71 — Šlo je torej za posredno zastopanje v smislu člena 5(2) carinskega zakonika.

72 — Iz zgoraj navedene sodbe Mehibas Dordtselaan proti Komisiji pa ni mogoče razbrati, ali je v primeru, ki je bil predmet te sodbe, carinski zastopnik predložil carinske deklaracije v svojem imenu in za račun uvoznika ali v imenu uvoznika in za njegov račun. Kakor koli, dejstvo je, da nizozemski carinski organi plačila dodatnih kmetijskih prelevmanov niso zahtevali od uvoznika, temveč od carinskega zastopnika, ki je tudi predložil zahtevek za povračilo teh dajatev v skladu s členom 13 Uredbe št. 1430/79.

ženi'", ki se nanaša na osebo, za katero je treba na podlagi člena 239 carinskega zakonika in člena 905(1), prvi pododstavek, izvedbene uredbe preveriti, ali je ravnala tako, da ji ni mogoče pripisati goljufivega ravnanja ali očitne malomarnosti, „razumeti enako kakor v členu 899" te uredbe. V tem členu pa je pojasnjeno, da pomeni „[u]deleženi [...] osebo ali osebe iz člena 878(1) [to je oseba, ki je plačala ali mora plačati te dajatve, oziroma osebe, ki so prevzele njene pravice in obveznosti] ali po potrebi vsako drugo osebo, ki je sodelovala pri izvajanju carinskih formalnosti za zadevno blago ali dala potrebna navodila za izvedbo teh formalnosti". Gotovo lahko sklepamo, da sodita med te osebe tudi carinska zastopnika, ki sta v obravnavanem primeru po naročilu pritožnice izvedla carinske formalnosti. Če bi torej sprejeli razlago pritožnice, ki trdi, da ji je bila dajatev naložena, ker sta njena carinska zastopnika storila napako pri izpolnjevanju teh formalnosti, bi bilo treba zaradi očitne malomarnosti zastopnikov pritožnici posledično odreči tudi pravico do odpusta.

135. Glede potrebne strokovne izkušenosti pritožnica poudarja, da gotovo sodi med gospodarske subjekte z izkušnjami v zvezi z uvozno-izvoznimi posli z dušikovimi raztopinami, da pa nikakor ni strokovnjakinja za carinske postopke, ki se za to vrsto blaga uporabljajo v Franciji.

136. Tudi ta ugovor je v okviru pritožbe dopusten, saj gre za pravno vprašanje, ki se nanaša na področje dejavnosti, v zvezi s katero je treba preveriti stopnjo strokovne izkušenosti gospodarskega subjekta, ki je vložil zahtevek za odpust dajatev v skladu s členom 239 carinskega zakonika.

137. Po mojem mnenju je očitno, da navedeno področje ne more biti področje carinskih poslov, saj bi sicer pogoj strokovne izkušenosti poslovnega subjekta – ki se poleg drugih meril upošteva pri presoji, ali je podana očitna malomarnost v smislu člena 239 carinskega zakonika[73] – samodejno izpolnjeval vsak uvoznik, ki ni hkrati tudi carinski zastopnik.

138. Zato je Sodišče prve stopnje povsem pravilno in tudi v skladu s stališči Sodišča,

73 — Glej v opombi 66 navedeno sodno prakso.

razloženimi v sodbi v zadevi Söhl & Sölke,[74] ugotovilo, da je treba preveriti, ali gre za gospodarski subjekt, katerega dejavnost v bistvu obsega uvozno-izvozne posle, in ali je pri izvajanju teh poslov že pridobil določene izkušnje.

139. Menim torej, da tudi zgoraj obravnavani očitek ni utemeljen.

141. V tretjem delu tega pritožbenega razloga pritožnica zavrača ugotovitev Sodišča prve stopnje, da njeno ravnanje pri izvajanju zadevnih poslov ni bilo dovolj vestno.

141. odišče prve stopnje je to mnenje utemeljilo s celovito presojo ravnanja pritožnice, pri čemer je, prvič, poudarilo zlasti, da pritožnica – čeprav se je sklicevala na svojo neizkušenost v zvezi z zadevnimi carinskimi postopki in na težave pri uporabi Uredbe št. 3319/94 – ne le, da ni zaprosila za nasvet svojih carinskih zastopnikov, temveč jima je dala zelo natančna navodila, in, drugič, da je pri pripravi računov naredila več napak.[75]

74 — V opombi 66 navedena sodba, točka 57.

75 — Izpodbijana sodba, točki 143 in 144.

142. Glede prvega vidika pritožnica trdi, da je v nasprotju z navedbami Sodišča prve stopnje v resnici zaprosila za pojasnila v zvezi z uporabo določb navedene uredbe.

143. Vendar pa utemeljevanje pritožnice ni tako, da bi lahko dokazovalo kakršno koli izkrivljanje dejstev ali dokaznih elementov s strani Sodišča prve stopnje. V podporo svoji trditvi namreč navaja le, da je z dopisom z dne 7. marca 2000 francoske carinske organe prosila za pojasnilo, ali se način, na katerega je nameravala izvesti določene carinske postopke, ki so povsem podobni postopkom, že izvedenim leta 1997, obravnava kot okoliščino neposrednega ali posrednega izdajanja računov v smislu člena 1(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 3319/94.

144. S tem pa je prav pritožnica sama spomnila, da so bili postopki, ki so predmet tega spora, izvedeni leta 1997. Pritožnica je torej francoskim carinskim organom prošnjo za pojasnilo poslala veliko kasneje, kot so bili izvedeni ti postopki, in celo po sestavi zapisnikov, v katerih je bilo ugotovljeno, da

se je izognila dolžnim dajatvam,[76] ter po predložitvi njenih zahtevkov za odpust.[77]

145. Okoliščina, na katero se sklicuje pritožnica, torej za preizkus njene vestnosti pri izvedbi postopkov, ki so predmet tega spora, ni pomembna.

146. Glede napak pri pripravi računov pritožnica očita Sodišču prve stopnje, da je s splošno trditvijo v zvezi z napakami, ki naj bi jih pritožnica storila, dopustila sklepanje, da so bile napake številne, kar naj ne bi ustrezalo dejanskemu stanju. V zvezi s tem pojasnjuje, da je šlo le za dve napaki pri skupno štirih carinskih postopkih, ki so vključevali vsak po tri transakcije, in da se ti napaki nanašata le na primer, ki je predmet postopka v zadevi T-134/03.

147. Glede tega očitka, ugotavljam, da Sodišče prve stopnje ni trdilo ali dopustilo sklepanja, da so bile ugotovljene napake številne. V točki 144 izpodbijane sodbe je namreč le navedlo, da „napake pritožnice, storjene pri pripravi njenih računov, prav tako kažejo na to, da ni ravnala dovolj vestno".

148. Pritožnica torej ni dokazala, da bi Sodišče prve stopnje v zvezi s tem izkrivljalo dejstva ali dokazne elemente. Glede pomena, ki bi ga lahko Sodišče prve stopnje pripisalo napakam, storjenim pri pripravi zadevnih računov in katerih obstoj pritožnica priznava tudi v pritožbenem postopku, menim, da gre za vprašanje s področja presoje dejanskega stanja s strani Sodišča prve stopnje, ki ne more biti predmet nadzora Sodišča v okviru pritožbenega postopka.

149. Na podlagi zgoraj navedenega torej ugotavljam, da pritožnica ni dokazala obstoja takih napak, ki bi lahko vplivale na razveljavitev stališča Sodišča prve stopnje, da Komisija ni storila nobene očitne napake pri presoji, ko je s spornima odločbama ugotovila, da ni izpolnjen pogoj za odobritev odpusta, ki predvideva neobstoj očitne malomarnosti s strani pritožnice.

150. Sodišču torej predlagam, naj zavrne tudi ta pritožbeni razlog.

76 — Iz izpodbijane sodbe (točka 24) izhaja, da se je to zgodilo 13. novembra 1997 za posle, ki so predmet zadeve T-135/03, in 4. decembra 1998 za posle, ki so predmet zadeve T-134/03.

77 — Kot izhaja iz izpodbijane sodbe (točka 25), sta bila predložena novembra in decembra 1999.

Stroški

151. Če je pritožba zavrnjena, Sodišče v skladu s členom 122, prvi odstavek, Poslovnika odloči tudi o stroških. V skladu s členom 69(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.

152. Ker Sodišču predlagam, naj pritožbo zavrne, in ker je Komisija predlagala, naj se pritožnici naloži plačilo stroškov, menim, da ji je treba naložiti plačilo stroškov.

Predlog

153. Glede na zgoraj navedeno Sodišču predlagam, naj razsodi:

Pritožba se zavrne.

Pritožnici se naloži plačilo stroškov.